

Повчальні пригоди Медунчика

Лариса Миргородська

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Знайомство біля помаранчевої поливальниці

О край будинку, де я живу зі своїми найдорожчими, є розкішний квітник. Щороку в травні разом з аристократами-ірисами там пишно цвітуть не менш вишукані півонії. Вони пахнуть трояндами, конваліями, цвітом шипшини, липи, букетами різнотрав'я і навіть лимоном! Звісно, це якось дивно, та насправду півонії не мають свого аромату. Не знаю, чи відомо про те комахам, але вони з ранку до вечора завзято пораються в їхніх рожевих, білих, червоних пелюстках, дістаючи нектар. Іноді навіть засинають у шовкових обіймах квітів. Так їм солодко там.

Одного фاینенького дня джміль, який надихнув мене написати цю книжку, теж прилетів до нашої клумби. Після смачного обіду йому певне заманулося пригод, бо він шугонув на другий поверх у прочинене вікно. На підвіконні смугастий мандрівник помітив жовтогарячу поливальницю. Вона була заповнена по самі вінця водою, яку я відстоювала для своєї улюбленої фіалки.

Неймовірного бордового кольору екземпляр цих чудових кімнатних квітів мені подарували на спеціалізованій виставці. Джміль приземлився на поливалці, мовби гелікоптер на летищі. Але тут з ним трапилася неабияка прикрість! Нахилившись над отвором, він не втримався на гладенькій пластмасовій поверхні й плюхнувся у воду!

— Дж-дж-дж-рятуйте!!! — відчайдушно борсався, намагаючись не втонути.

Усе це було перед моїми очима, бо якраз в тій кімнаті працювала за комп'ютером.

— Ай-яй-яй! Треба негайно рятувати бідолаху! — подумала гарячково і зметикувала, що для того згодиться паперова соломинка! О, я мала не одну, а цілісінький різнобарвний жмуток, бо мої найдорожчі люблять смакувати молочні коктейлі! Отож,

підхопившись з крісла, бігцем поспішила на кухню. Звісно, вибрала зелену трубочку, адже вона нагадувала стеблину. Повернувшись до кімнати, щонайшвидше встромила її в поливалку. Мокрий і від того безпомічний джміль міцно вчепився за неї лапками. Я поволі дістала його з водяної пастки та зі соломинкою-стеблинкою поклала на підвіконня. Зізнаюся, що до того, як ми познайомилися, намагалася якнайдалі триматися від цих поважних, діловитих комах, не відаючи про їхню миролюбність. Тому, знову взявшись за роботу, час від часу поглядала на джмеля, який підсихав на сонечку і оговтувався від стресу.

Тільки-но забула про свого несподіваного гостя, як він про себе одразу нагадав.

— Джи-у-у-у, — майже над самісіньким вухом зробив повітряний реверанс і вмовстився на клавіатурі. — Мене звуть Медунчиком, бо я надзвичайно люблю мед, — відрекомендувався та додав: — Давай дружити.

Джмелі — дуже мирні, серйозні істоти.

Ми — лицарі квітів. Найкращі чесноти в джмелинім характері. Ти вже повір — ми дружбу цінуємо, як медозбір, —

заспівав Медунчик, чим підкорив моє серце і змінив думку про джмелів.

Відтоді він прилітає в гості й розповідає про свої пригоди, які вважає надзвичайно повчальними. Але про все за порядком.

• • •

Далі — у повній книжці «Повчальні пригоди Медунчика».

nashaknyga.com.ua